

Peter Levec

NIČ SE ZARES NE KONČA

Ob pesnikovi petinsedemdesetletnici

KMALU BO ŠEST

Mesto se kopa v oktobrskem soncu.

Dan, ki je svetel.

Kmalu bo šest.

Zvoki slovesni donijo v ušesu.

Danes dobiva se.

Kmalu bo šest.

Tla bodo spet se neba dotaknila.

Ne zamuditi.

Kmalu bo šest.

Šest je že čez, a vendar ne pride.

Včasih nenadno mora drugam.

Kmalu bo sedem.

Svidenja ni!

Morda bo jutri, ob robu noči.

MORAŠ PRIZNATI

Moraš priznati, da vse je minljivo,

krhkemu upanju dati slovo.

Kdo bi z roko zaustavil oblake,

ki beli drse čez nebo?

Kar je bilo, se ne da ohraniti.
Nekaj svetlobe in že se temni.
Trpko dišijo cvetovi spominov.
Dim bolečine sili v oči.

Čas je nenadoma žal se iztekkel.
Mile svetlobe poslednji utrip.
Svetel oblak, ki v daljavi izginja.
Večnost, ki traja le hip.

VELIKI PETEK

Zemlja prazna, prazno je nebo.
Črne ure: bog umira,
tisti, ki je v srcu bival,
svetel kakor prapor jutra
nad okopi polteme...
Zdaj umira... čudne smrti.
(Tudi bog lahko umre).

Izzvenel je vzklik hosana.
Trnje v srcu: bog umira.
Dan, ko sonce več ne sveti.
Kam, o kam, se zdaj opreti?
Mrak drhti.

On umira. Lega v grob.
Luč vstajenja tu ne sine
in ni angela, da odvali
težki kamen bolečine.

SREČA

Sreča se ne da kupiti,
niti se ne pribori.
Dana nam je le kot dar
neke višje milosti.

Sreča, zlati dar naključja.
 Luč, ki ne prši na vse.
 Toda včasih vendar sine,
 milostno se v nas ozre.
 Njen nasmeh — temà izgine.
 Le nasmeh in vse cvete.

ROMANCA

Zgodba o neki ljubezni,
 cvetoči na robu temè.
 Čeprav sta se rada imela,
 ju skupaj ni videl nihče.

Daleč od tujih oči,
 v mili naravi sta našla
 varne samotne poti.
 Tam sta si našla zavetje,
 graščino iz vejnatih sten.
 Povsod se bleščalo je cvetje,
 pozimi pa biserni sren.

Tja sta pogosto hodila,
 znova in znova domov,
 v svojo široko graščino
 brez strehe in tudi zidov.

Tam sta brezskrbno kramljala
 in sredi zelenih soban
 se včasih ozrla čez plan.
 Njun včerajšnji dom še stoji,
 tih, kakor včasih blesteč.
 A njiju že dolgo ni več.

Gmajna ju morda še pomni,
 a ju še zdaj ne izda.
 Molčijo drevesa in grmi.
 Še trava nam nič ne šušlja.

VEČNOST

Reke nenehoma tečejo dalje.
Najsi je dan ali črna temà,
reke teko.

Rože cvetijo na pisani loki.
Najsi kdo gleda jih ali nihče,
rože cveto.

Ptice v grmovju se kličejo s petjem.
Najsi se najdejo ali nikoli,
ptice pojo.

MESTO, KI NATE SPOMINJA

Mesto, ki nate spominja.
Nemi nasmešek daljav.
Kot romar po pločnikih stopam,
od zlatih spominov svetla.

O sreča – hoditi po tlaku,
po ulicah, koder si ti,
in gledati hiše, zvonike,
ki so jih tvoje oči!

Tu neka preteklost šepeče
in siplje svetlobo na pot.
Nisem te videl že davno,
a tu te srečujem povsod.

Mesto, ki nate spominja.
Trg, s tvojim pogledom umit,
Romar, postoj na tem pragu!
Hvaležno pobožaj vsaj zid.

NIČ SE ZARES NE KONČA

Dnevi, ki so zatonili
in z njimi je radost odšla.
Končano je neko poglavje,
a nič se zares ne konča.

Zvonovi predvčerajšnje sreče
še vedno od daleč done.
Leskeče se rosa spominov,
ki svetli so in ne bole.

Neredko še duša kleči
poleg dozdevnega groba.
A v prsih več žalosti ni,
le mir in velika svetloba.

